

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ
Β' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Άγιου Γρηγορίου του Παλαμά)
(Μάρκ. β' 1 – 12)
8 Μαρτίου 2015

Ο Κύριος βρισκόταν, αγαπητοί μου αδελφοί, στην Καπερναούμ, την «πόλι του», όπως την χαρακτηρίζει τό ιερό Ευαγγέλιο. Από όλους τούς τόπους της Γαλιλαίας και της Ιουδαίας, όπου τον έφεραν τά βήματά του, αγαπούσε ιδιαίτερα την ψαράδικη αυτή κωμόπολη, πού ήταν χτισμένη στην ακρογιαλιά της λίμνης Γεννησαρέτ. Τί ήταν ή Καπερναούμ; Μιά πόλη φαινομενικά σαν όλες τίς άλλες. Στόν πληθυσμό της έβλεπε κανείς πόρνες και τελώνες, Φαρισαίους κι' άσπλαχνους πλουσίους όπως και παντού άλλου. Υπήρχε ώστόσο έδω ένα ποσοστό άπλοϊκων και πρόθυμων ψυχων αρκετά μεγάλο, πού ήταν έτοιμες νά δεχτούν τό σπόρο του Ευαγγελίου. Γι' αυτό ο Υιός του Θεου θεωρούσε την Καπερναούμ ως την κατ' έξοχήν δική του πόλη.

Βρίσκεται, λοιπόν, και σήμερα έδω. Και για ώρα πολλή διδάσκει τόν όχλο σ' ένα σπίτι, όπου τόν φιλοξενούσαν.

Τό σπίτι έχει πλημμυρίσει από κόσμο. Κι' όσοι άργησαν, ήταν πιά αδύνατο νά περάσουν τό κατώφλι, ν' ανοίξουν μία δίοδο και νά φτάσουν κοντά στόν Ίησού.

Αργοπορημένοι είναι και οί τέσσερις άνδρες, πού έφεραν σ' ένα φορείο τόν παραλυτικό, για νά τον κάνει καλά ο Χριστός. Μέ την πρώτη ματιά κατάλαβαν ότι θά ήταν αδύνατο μ' εκείνο τόν συνωστισμό, νά πλησιάσουν τόν Διδάσκαλο, θά 'πρεπε, λοιπόν, νά μείνουν αναγκαστικά έξω; Αλλά ή πίστη και ή αγάπη των ανθρώπων αυτών είναι μεγάλες. Κι' εκεί πού υπάρχουν οί δύο αυτές αρετές, κανένα φυσικό εμπόδιο δέν μπορεί νά τούς ανακόψει τό δρόμο. Αδιέξοδο για την πίστη και την αγάπη δέν υπάρχει. Ανεβαίνουν οί άνθρωποι εκείνοι στη στέγη του σπιτιου με τό φορτίο τους. Βάζουν παράμερα τά κεραμίδια, ξεκαρφώνουν τίς σανίδες και κατεβάζουν στά πόδια του Ίησού τόν παραλυτικό πού έχει ανάγκη του έλέους του.

Κι' ο Κύριος, μπροστά σ' αυτό τό πρωτότυπο κι' αξιοθαύμαστο δείγμα πίστης κι' αγάπης, κάνει μ' ένα λόγο του καλά τόν παραλυτικό.

Αυτοί οί άνθρωποι, με τό άνοιγμα πού έκαναν, του έδειξαν κι' ένα κομμάτι τ' ουρανου. Τ' ουρανου απ' όπου έκουσίως κατέβηκε, κενώνοντας τόν έαυτό του από τή θεία του δόξα για νά σώσει τούς ανθρώπους.

Πῶς θά τούς ἔσωζε; Ξανανεβαίνουντας στόν οὐρανό καί τραβώντας τους ἐκεῖ πάνω.

Ἀπό τό ἄνοιγμα ἐκεῖνο πού τό ἔκαναν ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη, ὁ Χριστός Ξαναεἶδε τόν οὐρανό του. Καί τό θέαμα ἐκεῖνο ἴσως νά πῆρε στά μάτια του μιά συμβολική σημασία. Ἴσως εἶχε αὐτό τό νόημα: ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη, πού ζήτησε ἀπό τούς ἀνθρώπους, τοῦ δόθηκαν. Οἱ λόγοι του βρῆκαν ἀπήχηση στίς καρδιές. Δέν θά Ξανανέβαινε, στόν οὐρανό μόνος. Τά πλάσματά του μέ τήν πίστη καί τήν ἀγάπη, πού τοῦ ἔδειξαν, τοῦ ἄνοιξαν τόν δρόμο τῆς Ἀναλήψεώς του, πού εἶναι καί ἡ ἀνάληψη τῆς δικῆς μας φύσης, ἡ ἐπιστροφή του ἀνθρώπινου γένους στόν παράδεισο.

Τίποτε ἀληθινά, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εὐχαριστεῖ καί δέν ἱκανοποιεῖ τόν Κύριο, ὅπως ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη ἐνωμένες, ἐνισχυμένες ἢ μία ἀπό τήν ἄλλη. Αὐτές εἶναι οἱ δύο φτεροῦγες, μέ τίς ὁποῖες ἡ ψυχή πετᾶ κοντά στόν κτίστη της, ἀπομακρύνοντας κάθε δυσκολία, ἐξουδετερώνοντας κάθε ἐμπόδιο. Αὐτές εἶναι οἱ δύο ἀρετές τῆς ἀνθρώπινης τελειότητας, οἱ ἱκανές γιά ὅλα τά θαύματα, γιά ὅλα τά τρόπαια, γιά ὅλες τίς διαδρομές, γιά ὅλους τούς ἀγῶνες. Αὐτές εἶναι οἱ σοφές καί φρόνιμες, πού βρίσκουν ὅλα τά μονοπάτια γιά νά ὀδηγήσουν τόν ἄνθρωπο στήν ἐκπλήρωση τῶν πόθων του, γιά νά τόν φέρουν μπροστά στά πόδια τοῦ Θεοῦ. Αὐτές εἶναι τά δύο κλειδιά, πού πρέπει νά χρησιμοποιηθοῦν μαζί γιά ν' ἀνοίξει τό θησαυροφυλάκιο τῆς θείας εὐσπλαχνίας, τῆς θείας δύναμης, τῆς θείας δόξας καί νά πλουτίσει ἡ ψυχή. Αὐτές εἶναι πού περιμένει, πού διψάει, πού ζητάει ἀπό τά πλάσματα του ὁ Κύριος πρὶν ἀπό κάθε τί ἄλλο.

Πίστη καί ἀγάπη. Μακάριος ὅποιος τίς ἔχει. Μακάριος ὅποιος τίς χρησιμοποιεῖ. Μακάριος ὅποιος ἀπολαμβάνει τούς καρπούς τους. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰ. Κ.